

SABBATO SANCTO

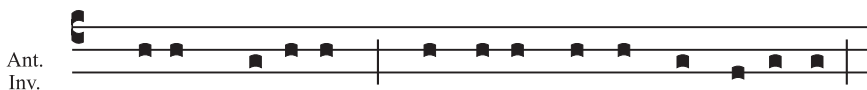

Wielka Sobota

INVITATORIUM

Dómine, lábia mea apéries.

Et os meum annuntiábit laudem tuam - mel. pag. 3

Christum Dómi-num pro no-bis pas-sum et se-púl-tum

ve-ní-te, a-do-ré-mus.

*Ant. Pójdźcie, uwielbiajmy Chrystusa
Pana umęczonego za nas i złożonego do
grobu.*

Psalmus 94 - pag. 3

OFFICIUM LECTIONIS - GODZINA CZYTAŃ

1. Ti-bi, Re-démptor ómni-um, hymnum de-flén-tes cá-ni-

mus; ig-nósce no-bis, Dó-mi-ne, ignósce confi-tén-ti-bus.

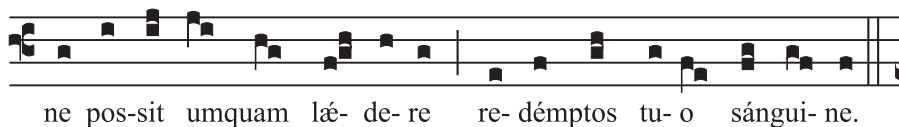
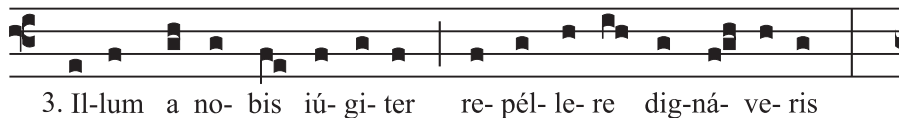
*Zbawicielu wszystkich ludzi, /przyjmij śpiewy pełne żalu. /
Zmiłuj się nad nami, Panie, /przebacz ufającym Tobie.*

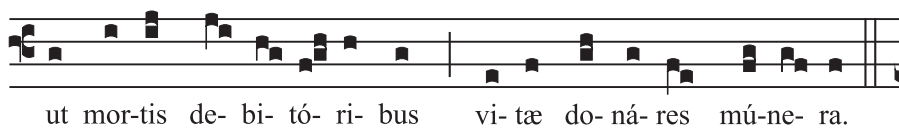
2. Qui vi-res hos-tis vé-te-ris per cru-cem mor-tis cón-te-ris,

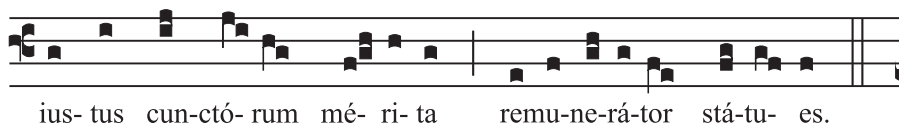
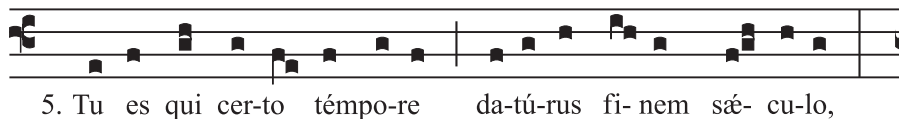
*Pradawnego wroga moce / zniweczyłeś swoim Krzyżem, /
który stał się znakiem wiary / na wyznawców Twoich czołe.*

*Już na zawsze nas uwolnij / z panowania zła i grzechu, / aby
szatan nie mógł szkodzić / odkupionym Krwią Najświętszą.*

*Ty ze względu na nas, Jezu, / zejść raczyłeś do Otchłani /
i dłużników gorzkiej śmierci / obdarzyłeś życiem wiecznym.*

*Gdy na rozkaz Twój wszechmocny / świat osiągnie kres istnienia, /
znowu przyjdiesz w blasku chwały, / by nagrodzić sprawiedliwych.*

6. Te er-go, Chri-ste, quæ-su-mus, ut no-stra cu-res vúl-ne-ra, qui

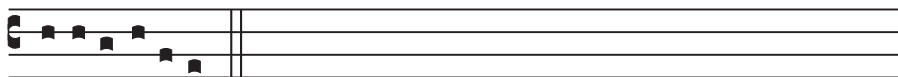

es cum Pa-tre et Spí-ri-tu lau-dándus in per-pé-tu-um. A-men.

Ant. 1
VIII a

In pace. Ps. Kiedy Cię wzywam, odpowiedz mi, Bo-że.

E u o u a e.

Psalm 4

Kiedy Cię wzywam, odpowiedz mi, Boże, *
który wymierzasz mi sprawiedliwość.

Tyś mnie wydzwignął z utrapienia, *
zmiłuj się nade mną i wysłuchaj moją modlitwę.

Jak długo będą ociążały wasze serca, mężowie? *

Czemu kochacie marność i szukacie kłamstwa?

Wiedźcie, że godnym podziwu czyni Pan swego wiernego, *

Pan mnie wysłucha, gdy będę Go wzywał.

Zadrżycie i już nie grzeszcie, *
rozważcie na swych łóżach i zamilknijcie.

Złóżcie należne ofiary *
i miejcie nadzieję w Panu.

Wielu powiada: „Któż nam szczęście ukaże?” *

Wznies ponad nami, Panie, światłość Twojego oblicza!

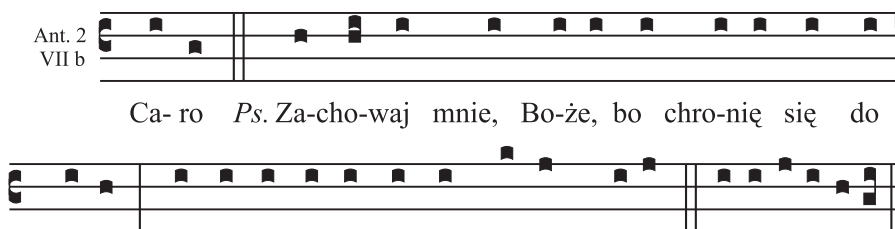
Więcej wlałeś radości w moje serce *
niż w czasie obfitych plonów pszenicy i wina.

Spokojnie zasypiam, kiedy się położę, †

bo tylko Ty jeden, Panie, *
pozwalasz mi żyć bezpiecznie.

Ant. W pokoju będę wraz spał i odpoczywał.

Ciebie, † mówię do Pa-na: Tyś jest Pa-nem mo-im. E u o u a e.

Psalm 16

Zachowaj mnie, Boże, bo chronię się do Ciebie, †
mówię do Pana; „Tyś jest Panem moim, *
poza Tobą nie ma dla mnie dobra”.

Wzbudził On we mnie miłość przedziwną *
do świętych, którzy mieszkają na jego ziemi.
A wszyscy, którzy idą za obcymi bogami, *
pomnażają swoje udręki.

Nie będę wylewał krwi w ofiarach dla nich, *
nie wymówią ich imion moje wargi.
Pan moim dziedzictwem i przeznaczeniem, *
to On mój los zabezpiecza.

Sznur mierniczy szczodrze mi dział wyznaczył, *
jak miłe jest dla mnie dziedzictwo moje!
Błogosławię Pana, który dał mi rozsądek, *
bo serce napomina mnie nawet nocą.

Zawsze stawiam sobie Pana przed oczy, *
On jest po mojej prawicy, nic mną nie zachwieje.
Dlatego cieszy się moje serce i dusza raduje, *
a ciało moje będzie spoczywać bezpiecznie.

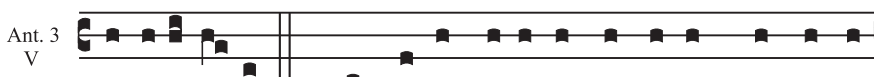
Bo w kraju zmarłych duszy mej nie zostawisz *
i nie dopuścisz, bym pozostał w grobie.

Ty ścieżkę życia mi ukazesz, †
pełnię radości przy Tobie *
i wieczne szczęście po twojej prawicy.

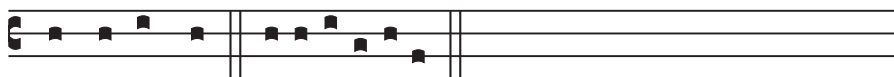

Ca-ro me- a requi- éscet in spe.

Ant. Ciało moje odpoczywać będzie w nadziei.

E-levámi- ni. Ps. Do Pa-na na-le-ży zie-mia i wszystko, co

ją na-peł-nia. E u o u a e.

Psalm 24

Do Pana należy ziemia i wszystko, co ją napelnia, *
świat cały i jego mieszkańcy.

Albowiem On go na morzach osadził *
i utwierdził ponad rzekami.

Kto wstąpi na górę Pana, *
kto stanie w Jego świętym miejscu ?

Człowiek rąk nieskalanych i czystego serca, †
którego dusza nie lgnęła do marności *
i nie przysięgał kłamliwie.

On otrzyma błogosławieństwo od Pana *
i zapłatę od Boga, swego Zbawcy.

Oto pokolenie tych, którzy Go szukają, *
którzy szukają oblicza Boga Jakuba.

Bramy, podnieście swe szczyty, †
unieście się odwieczne podwoje, *
aby mógł wkroczyć Król chwały!

„Któż jest tym Królem chwały?” †
Pan dzielny i potężny, *
Pan potężny w boju.

Bramy, podnieście swe szczyty, †
unieście się odwieczne podwoje, *
aby mógł wkroczyć Król chwały!

„Któż jest tym Królem chwały?” *
Pan Zastępów, On jest Królem chwały.

Ant. Podnieście się, bramy wieczne, a wnijdzie Król chwały!

¶. Iú-di-ca causam me-am et ré-dime me.

℞. Propter e-lóqui-um tu-um vi-ví-fi-ca me.

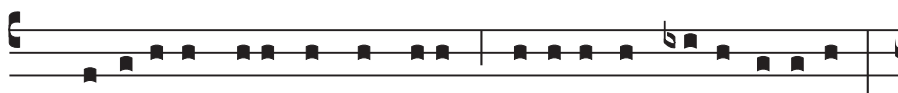
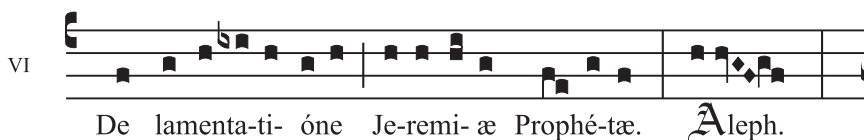
K.: Osądź moją sprawę i wybaw mnie.

W.: Według Twego słowa obdarz mnie życiem.

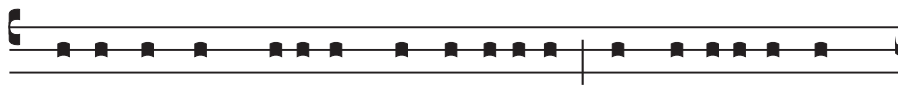
Lamentacje Jeremiasza

Lectio I

Lm 4, 1-4

Quómodo obscurá-tum est aurum, mu-tá-tus est co-lor óptimus,

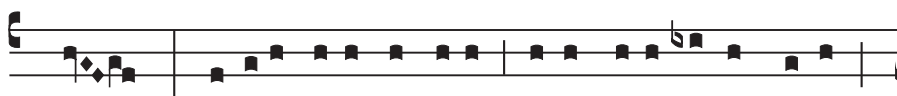

dispér-si sunt lápi-des sanctu-á-ri-i in cá-pi-te ómni-

um pla-te-á-rum?

Alef. Jakże pośniedziało złoto, zmieniła się barwa najlepsza, rozmiotano kamienie świątyni po rogach wszystkich ulic!

Beth. Fí-li-i Si-on ín-cly-ti, et a-mícti auro primo:

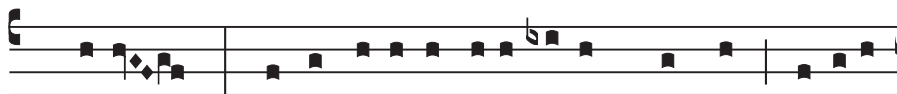

quómodo repu-tá-ti sunt in vasa téste- a, opus mánu- um

fí-gu- li?

Bet. Synowie Syjonu szlachetni i ubrani w przedniejsze złoto: jakże poczytani są za naczynia gliniane, za robotę rąk garncarzowych!

Gimel. Sed et lámi- æ nuda- vé-runt mammam, lactavé-

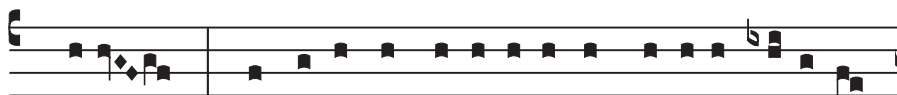

runt cá-tu-los su- os: fí-li- a pópu- li me- i crúde- lis,

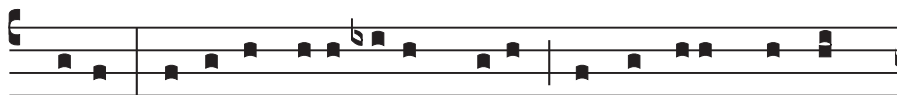

qua-si strúthi- o in de- sérto.

Gimel. Nawet jędze odkryły piersi, karmiły szczenięta swe; córka ludu mego okrutna jak struś na puszczy.

Da-leth. Adhæ-sit lingua lacténtis ad pa-lá-tum e-jus in

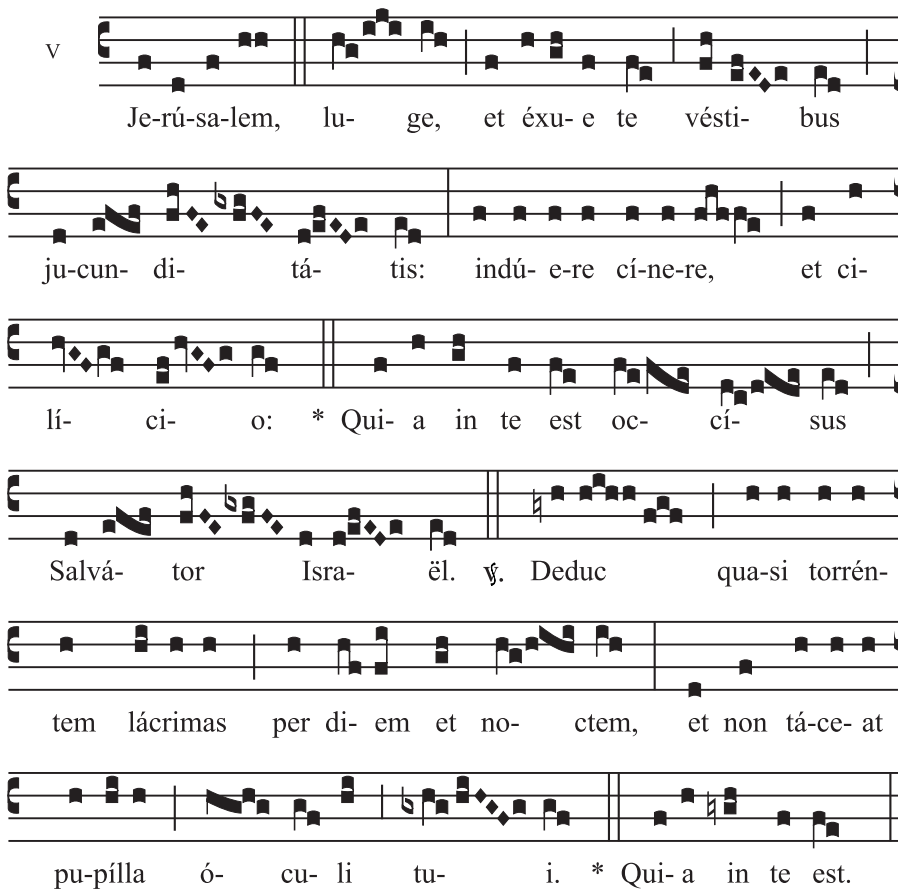
si- ti: párvu- li pe-ti- é-runt panem, et non erat qui frán-

ge-ret e- is. Je-rú-sa-lem, Je- rú-sa-lem, convértere ad Dó-
minum De- um tu- um.

*Dalet. Przysechł język ssącego do podniebienia jego dla
upragnienia, dzieci prosiły chleba, a nie było, kto by im ułamał.
Jeruzalem, Jeruzalem, nawróć się do Pana Boga twego!*

Responsorium I

v Je-rú-sa-lem, lu- ge, et éxu- e te vésti- bus
ju-cun- di- tá- tis: indú- e-re cí-ne-re, et ci-
lí- ci- o: * Qui- a in te est oc- cí- sus
Salvá- tor Isra- ěl. ŷ. Deduc qua-si torrén-
tem lácrimas per di- em et no- ctem, et non tá-ce- at
pu-pílla ó- cu- li tu- i. * Qui- a in te est.

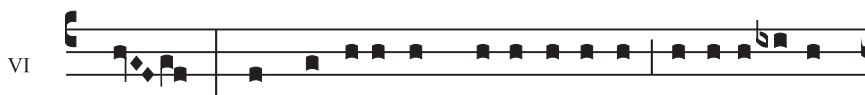
*W.: Powstań, Jeruzalem, zewlecz z siebie suknie radości: oblecz się w popiół i włosienicę, *gdyż w tobie zabity jest Zbawiciel Izraela.*

K.: Wylewaj jako potok łzy dniem i nocą i niech nie milczy źrenica oka twego.

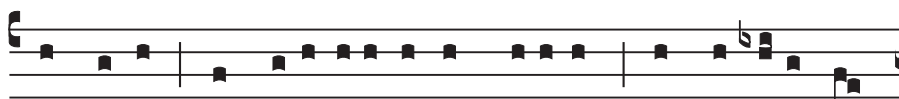
W.: Gdyż w tobie jest zabity Zbawiciel Izraela.

Lectio II

Lm 4, 5-8

He. Qui vescebántur vo-luptu- ó-se, inte-ri- é-runt

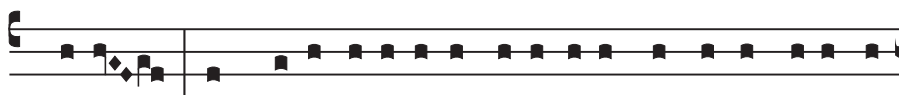

in vi- is: qui nutri- ebántur in cróce- is, ample- xá-ti sunt

He. Którzy jadali rozkosznie, ginęli po drogach, którzy się wychowali w szkarłacie, obłapiali gnój.

stércora.

Wau. Et ma-jor effécta est in-íqui-tas fí- li- æ pópu- li

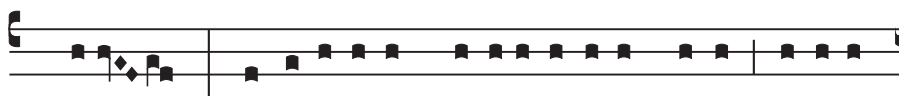

me- i peccá-to Sodomórum, quæ subvérsa est in moménto,

et non cepé-runt in e- a manus.

Wau. I stała się nieprawość córki ludu mego większa niżli grzech Sodomy, która wywrócona została w oka mgnieniu, a nie dotknęły jej ręce.

Za-in. Candi-di- ó-res Na-zaré- i e-jus ni-ve, ni-ti-di-

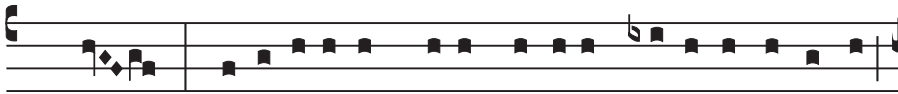

óres lacte, ru-bi-cundi- ó-res ébo-re antíquo, sapphí-ro

pulchri- ó-res.

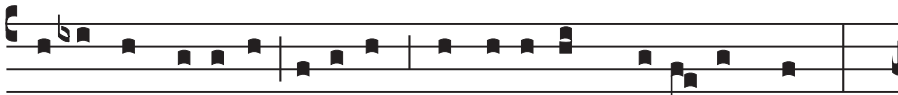
Zain. Bielsi nad śnieg nazarejczycy jej, jaśniejsi nad mleko, bardziej rumiani niż stara kość słoniowa, piękniejsi niżli szafir.

Heth. De-nigrá-ta est super carbónes fâ-ci- es e- ó-rum,

et non sunt cógni- ti in pla- té- is: adhæ-sit cu-tis

e- ó-rum óssi-bus: ár-u- it, et facta est qua-si li- gnum.

Je-rú-sa-lem, Je-rú-sa-lem, convérte-re ad Dómi-num De-um

tu- um.

Het. Szcerniało nad węgle oblicze ich, i nie poznano ich na ulicach; przyschła skóra ich do kości, wyschła i stała się jak drewno. Jeruzalem, Jeruzalem, nawróć się do Pana Boga twego!

Responsorium II

v

Plange qua- si virgo plebs me- a: u-
lu-lá- te pa- stó- res in cí-ne-re, et ci-lí-
ci- o: * Qui- a vé-ni- et dí- es Dó- mini ma-
gna et amá- ra val- de. Ÿ. Ulu-lá-te
pastó-res, et clamá- te: aspér- gi- te vos cí- ne-
re. * Qui- a vé-ni- et. R̃. Plange.

*W.: Wznoś swój lament jak dziewica, ludu Mój, płaczcie, pasterze, na popiele i w pokutnych worach, * bo nadchodzi dzień Pański - wielki i straszny.*

K.: Płaczcie, pasterze, i podnoście swój głos; posypcie głowy popiołem.

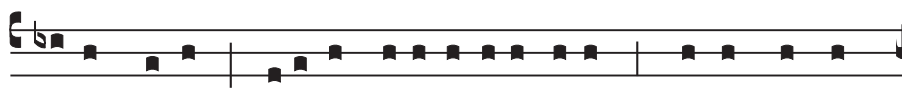
W.: Bo nadchodzi dzień Pański - wielki i straszny.

Lectio III

Lm 4, 9-12

vi

Teth. Mé- li- us fu- it occí-sis gládi- o, quam inter-

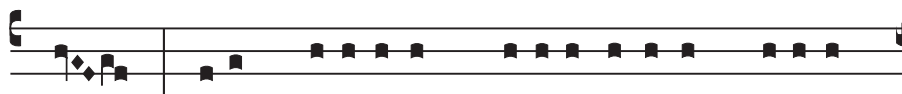

féc-tis fame: quóni- am isti extabu- é-runt, consúmpti a

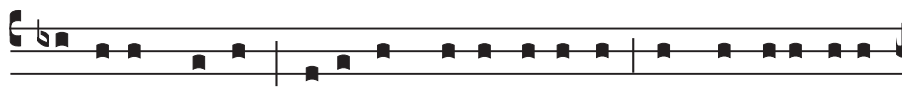

ste-ri- li-tá-te terræ.

*Tet. Lepiej było pobitym od miecza,
niżli pozabijanym od głodu; bo ci uwiędli
strawieni dla niepłodności ziemi.*

Jod. Manus mu-lí- e-rum mi-se-ri- córdi- um coxé-runt

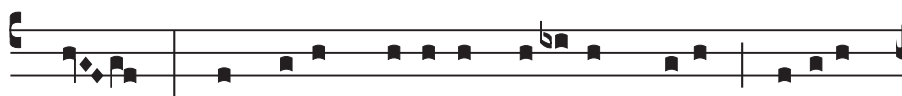

fí- li- os su- os: facti sunt ci-bus e- á-rum in contri-ti- óne

fí- li- æ pópu- li me- i.

*Jod. Ręce niewiast litościwych
warzyły dzieci swe, były im pokarmem
w skruszeniu córki ludu mego.*

Caph. Complé-vit Dómi-nus fu-ró-rem su-um, effúdit

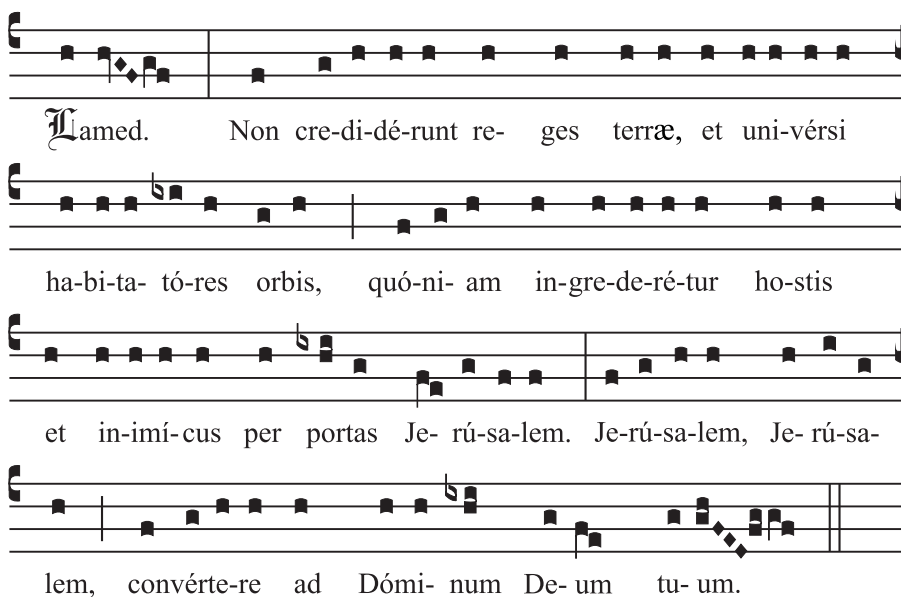

i-ram indi- gna- ti- ónis su æ: et succéndit ignem in

Si- on, et devo- rá-vit fundaménta e-jus.

*Kaf. Wykonał Pan popędlivość
swoją, wylał gniew zapalczywości swej
i zapalił ogień na Syjonie, i pożarł funda-
menty jej.*

Lamed. Non cre-di-dé-runt re- ges terræ, et uni-vér-si
 ha-bi-ta- tó-res orbis, quó-ni- am in-gre-de-ré-tur ho-stis
 et in-imí-cus per portas Je- rú-sa-lem. Je-rú-sa-lem, Je- rú-sa-
 lem, convérte-re ad Dómi- num De- um tu- um.

Lamed. Nie wierzyli królowie ziemi i wszyscy mieszkańcy świata, żeby miał wejść nieprzyjaciół i przeciwnik przez bramy Jeruzalem. Jeruzalem, Jeruzalem, nawróć się do Pana Boga twego!

Responsorium III

IV
 Ec- ce, quómodo mó-ri- tur ju- stus, et ne- mo pér-
 ci-pit cor- de: et vi- ri justí tollún- tur, et ne-
 mo con- sí- de- rat: a fá-ci- e in-iqui- tá- tis
 sublá- tus est ju- stus, * Et e-rit in pa- ce

memó- ri- a e- jus. ¶. In pace factus est lo-

cus e- jus: et in Si- on ha-bi-tá- ti- o e- jus.

Et e-rit.

*W.: Oto sprawiedliwy ginie, a nikt się tym nie przejmuje. Bogobojni ludzie znikają, a nikt na to nie zwraca uwagi; od niegodziwości wybawiony jest sprawiedliwy * i będzie trwać pamięć o nim w mieście pokoju.*

K.: W mieście pokoju powstał jego przybytek, a na Syjonie jego mieszkanie

W.: i będzie trwać pamięć o nim w mieście pokoju.

Czytanie I

Z listu do Hebrajczyków

Hbr 4, 1-13

Bracia: Lękajmy się, gdy jeszcze trwa obietnica wejścia do odpoczynku Pana, aby ktoś z was nie mniemał, iż jest jej pozbawiony. Albowiem i myśmy otrzymali dobrą nowinę, jak i tamci, lecz tamtym słowo usłyszane nie było pomocne, gdyż nie łączyli się przez wiarę z tymi, którzy je usłyszeli.

Wchodzimy istotnie do odpoczynku my, którzy uwierzyliśmy, jak to powiedział: „Toteż przysiągłem w gniewie moim: Nie wejdą do mego odpoczynku”, aczkolwiek dzieła były dokonane od stworzenia świata. Powiedział bowiem Bóg na pewnym miejscu o siódmym dniu w ten sposób: „I odpoczął Bóg w siódmym dniu po wszystkich dziełach swoich”. I znowu na tym miejscu: „Nie wejdą do mego odpoczynku”.

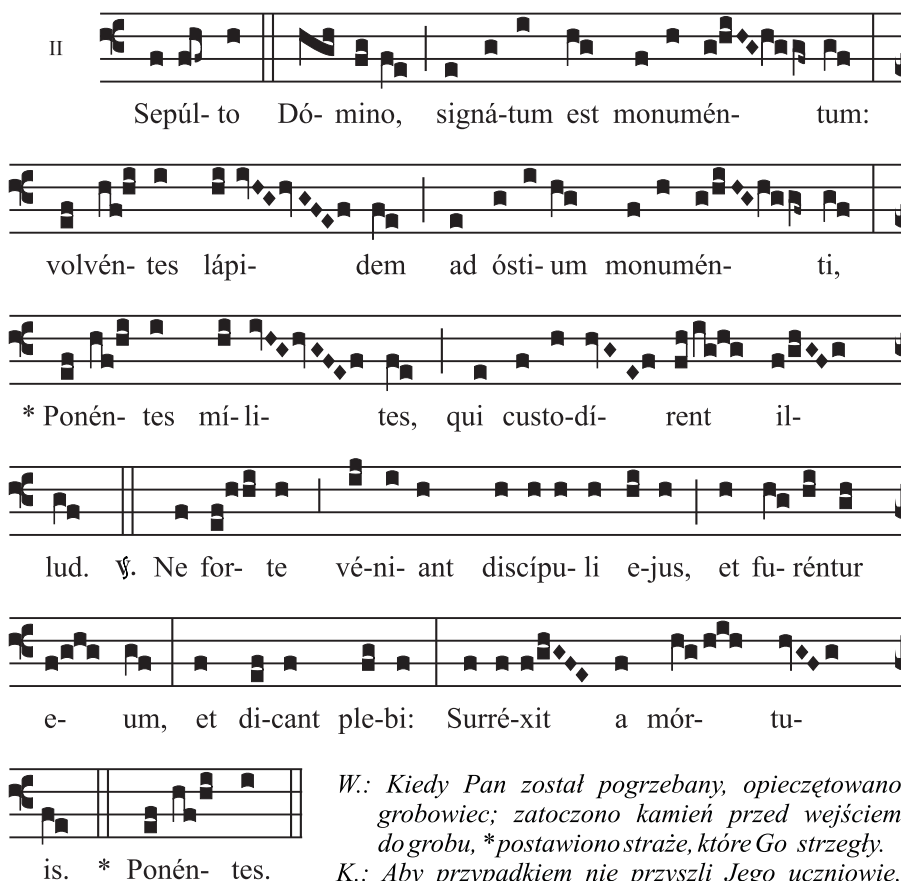
Wynika więc z tego, że wejdą tam niektórzy, gdyż ci, którzy wcześniej otrzymali dobrą nowinę, nie weszli z powodu swego nieposłuszeństwa, dlatego Bóg na nowo wyznacza pewien dzień, „dzisiaj”, po upływie dłuższego czasu, mówiąc przez Dawida, jak to przedtem zostało powiedziane: „Dziś, jeśli głos Jego usłyszycie, nie zatwardzajcie serc waszych”.

Gdyby bowiem Jozue wprowadził ich do odpoczynku, nie mówiłby potem o innym dniu. A zatem pozostaje odpoczynek szabatu dla ludu Bożego. Kto bowiem wszedł do Jego odpoczynku, odpocznie po swych czynach, jak Bóg po swoich. Śpieszmy się więc wejść do owego odpoczynku, aby nikt nie szedł za tym samym przykładem nieposłuszeństwa.

Żywe jest bowiem słowo Boże, skuteczne i ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny, i przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, zdolne osądzić pragnienia i myśli serca. Nie ma stworzenia, które by było przed Nim niewidzialne, przeciwnie, wszystko odkryte i odsłonięte jest przed oczami Tego, któremu musimy zdać rachunek.

Responsorium

II

Sepúl- to Dó- mino, signá-tum est monumén- tum:
 volvén- tes lápi- dem ad ósti- um monumén- ti,
 * Ponén- tes mí- li- tes, qui custo- dí- rent il-
 lud. V. Ne for- te vé- ni- ant discípu- li e- jus, et fu- réntur
 e- um, et di- cant ple- bi: Surré- xit a mór- tu-
 is. * Ponén- tes.

*W.: Kiedy Pan został pogrzebany, opieczętowano grobowiec; zatoczono kamień przed wejściem do grobu, *postawiono strażę, które Go strzegły.*

K.: Aby przypadkiem nie przyszli Jego uczniowie, nie wykradli Go i nie powiedzieli ludowi: Powstał z martwych.

W.: Postawiono strażę, które Go strzegły.

Czytanie II

Starożytna homilia na Świętą i Wielką Sobotę.

Co się stało? Wielka cisza spowiła ziemię; wielka na niej cisza i pustka. Cisza wielka, bo Król zasnął. Ziemia się przełękała i zamilkła, bo Bóg zasnął w ludzkim ciele, a wzbudził tych, którzy spali od wieków. Bóg umarł w ciele, a poruszył Otchłań.

Idzie, aby odnaleźć pierwszego człowieka, jak zgubioną owieczkę. Pragnie nawiedzić tych, którzy siedzą zupełnie pogrążeni w cieniu śmierci; aby wyzwolić z bólów niewolnika Adama, a wraz z nim niewolnicę Ewę, idzie On, który jest ich Bogiem i synem Ewy.

Przyszedł więc do nich Pan trzymając w ręku zwycięski oręż krzyża. Ujrawszy Go praojciec Adam, pełen zdumienia, uderzył się w piersi i zawołał do wszystkich: „Pan mój z nami wszystkimi!” I odrzekł Chrystus Adamowi: „I z duchem twoim!” A pochwyciwszy go za rękę, podniósł go mówiąc: „Zbudź się, o śpiący, i powstań z martwych, a zajaśnieje ci Chrystus.”

Oto Ja, twój Bóg, który dla ciebie stałem się twoim synem. Oto teraz mówię tobie i wszystkim, którzy będą twoimi synami, i moją władzą rozkazuję wszystkim, którzy są w okowach: Wyjdźcie! A tym, którzy są w ciemnościach, powiadam: Niech zajaśnieje wam światło! Tym zaś, którzy zasnęli, rozkazuję: Powstańcie!

Tobie, Adamie, rozkazuję: Zbudź się, który śpisz! Nie po to bowiem cię stworzyłem, abyś pozostawał spętany w Otchłani. Powstań z martwych, albowiem jestem Życiem umarłych. Powstań ty, który jesteś dziełem rąk moich. Powstań ty, który jesteś moim obrazem uczynionym na moje podobieństwo. Powstań, wyjdźmy stąd! Ty bowiem jesteś we Mnie, a Ja w tobie, jako jedna i niepodzielna osoba.

Dla ciebie Ja, twój Bóg, stałem się twoim synem. Dla ciebie Ja, Pan, przybrałem postać sługi. Dla ciebie Ja, który jestem ponad niebiosami, przyszedłem na ziemię i zstąpiłem w jej głębiny. Dla ciebie, człowieka, stałem się jako człowiek bezsilny, lecz wolny pośród umarłych. Dla ciebie, który porzuciłeś ogród rajski, Ja w ogrodzie oliwnym zostałem wydany Żydom i ukrzyżowany w ogrodzie.

Przypatrzyć się Mojej twarzy dla ciebie oplutej, bym mógł ci przywrócić ducha, którego niegdyś tchnąłem w ciebie. Zobacz na Moim obliczu ślady uderzeń, które zniosłem, aby na twoim zeszeconym obliczu przywrócić Mój obraz.

Spójrz na Moje plecy przeorane razami, które wycierpiałem, aby z twoich ramion zdjąć ciężar grzechów przytłaczających ciebie. Obejrzyj Moje ręce tak mocno przybite do drzewa za ciebie, który niegdyś przewrotnie wyciągnąłeś swą rękę do drzewa.

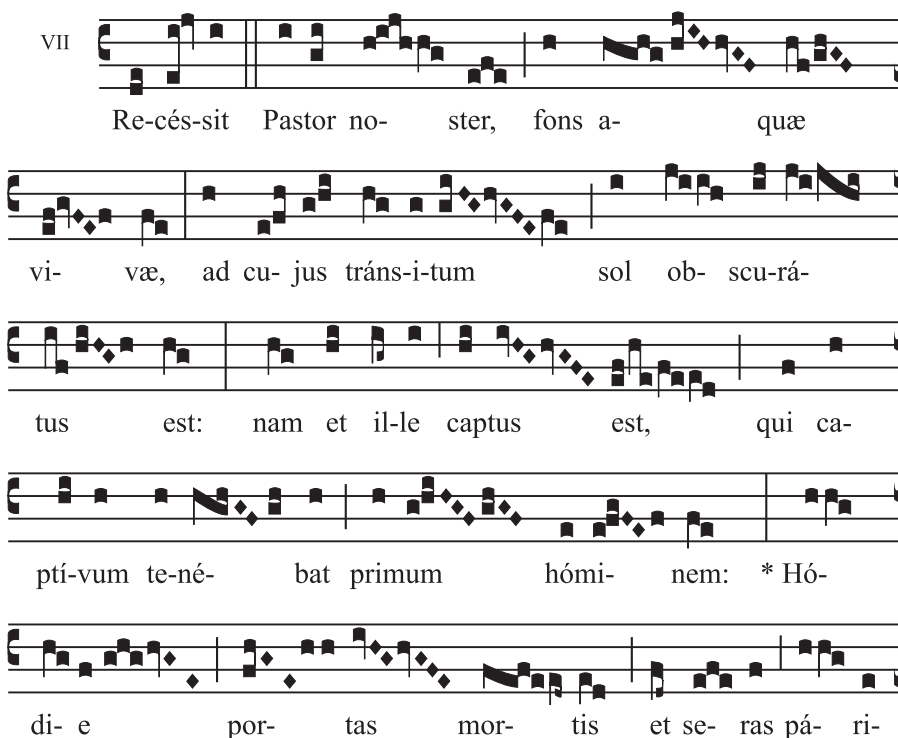
Snem śmierci zasnąłem na krzyżu i włócznia przebiła mój bok za ciebie, który usnąłeś w raju i z twojego boku wydałeś Ewę, a ta Moja rana uzdrowiła twoje zranienie. Sen mej śmierci wywiedzie cię ze snu Otehlani. Cios zadany Mi włócznią złamał włócznię skierowaną przeciw tobie.

Powstań, pójdźmy stąd! Niegdyś szatan wywiódł cię z rajskiej ziemi, Ja zaś wprowadzę ciebie już nie do raju, lecz na tron niebiański. Zakazano ci dostępu do drzewa będącego obrazem życia, ale Ja, który jestem życiem, oddaję się tobie. Przykazałem aniołom, aby cię strzegli tak, jak słudzy, teraz zaś sprawię, że będą ci oddawać cześć taką, jaka należy się Bogu.

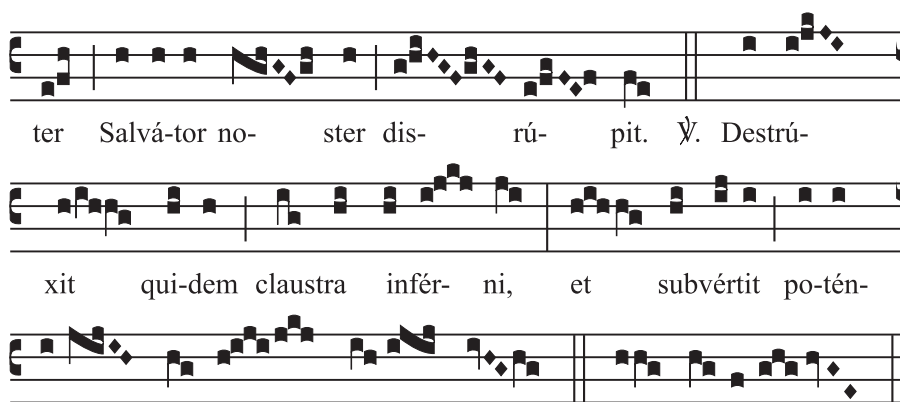
Gotowy już jest niebiański tron, w pogotowiu czekają słudzy, już wzniesiono salę godową, jedzenie zastawione, przyozdobione wieczne mieszkanie, skarby dóbr wiekuistych są otwarte, a królestwo niebieskie, przygotowane od założenia świata, już otwarte.

Responsorium

VII

Re-cés-sit Pastor no- ster, fons a- quæ
vi- væ, ad cu- jus trāns-i-tum sol ob- scu-rá-
tus est: nam et il-le captus est, qui ca-
ptí-vum te-né- bat primum hómi- nem: * Hó-
di- e por- tas mor- tis et se- ras pá- ri-

ter Salvá-tor no- ster dis- rú- pit. V. Destrú-
xit qui-dem claustra infér- ni, et subvértit po-tén-
ti- as di- á- bo- li. * Hó- di- e.

*W.: Odszedł nasz Pasterz, źródło wody żywej, a przy Jego śmierci zaćmiło się słońce. Do niewoli został wzięty ten, który w niewoli trzymał pierwszego człowieka. * Dzisiaj nasz Zbawiciel skruszył odrzwia i zamki śmierci.*

K.: On bowiem zniszczył więzienie piekielne i zmiażdżył potęgę diabła.

W.: Dzisiaj nasz Zbawiciel skruszył odrzwia i zamki śmierci.

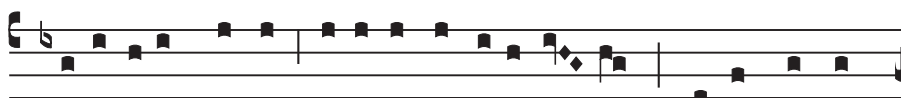
Modlitwa Jeremiasza

Lm 5, 1-22

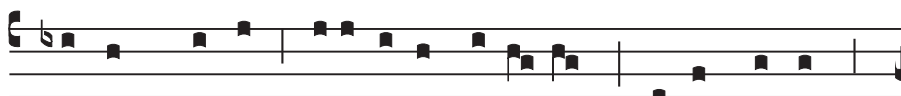
☩rá- ti- o Je-remí- æ Pro- phé-tæ.
Re-cordá-re, Dómi-ne, quid accí-de-rit no- bis: in- tu- é-re,
et réspi-ce oppró- bri- um nostrum.

Wspomnij, Panie, na to, co nas spotkało, wejrzyj, a obacz zelżywość naszą!

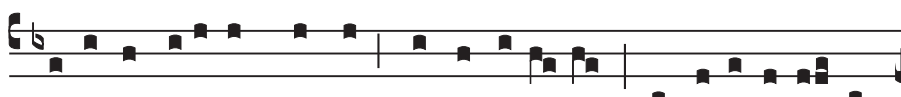
He-ré-di-tas nostra versa est ad a-li- é- nos: domus nostræ
 ad extráne- os. Pu-píl-li facti sumus absque pa- tre,
 ma- tres nostræ qua-si ví-du- æ.

Dziedzictwo nasze obróciło się do cudzych, domy nasze do obcych. Sierotami zostaliśmy bez ojca, matki nasze jak wdowy.

Aquam nostram pecú-ni- a bí-bi-mus: ligna nostra
 pré-ti- o compa- rá-vimus. Cerví-cibus nostris mi-nabá- mur,
 las- sis non da- bá-tur réqui- es.

Wodę naszą piliśmy za pieniądze, drwa nasze za pieniądze kupowaliśmy. Za szyje nasze gnano nas, utrudzonym nie dawano odpoczynku.

Ægýpto dédimus ma- num, et Assý-ri- is, ut sa-tu-ra-ré- mur

pane. Patres nostri peccavérunt, et non sunt: et nos

in-iqui-tá-tes e- ó- rum por- tá-vimus.

Do Egiptu wyciągaliśmy rękę i do Asyryjczyków, żeby się najeść chleba. Ojcowie nasi zgrzeszyli i nie ma ich, a my ponieśliśmy nieprawości ich.

Servi dominá- ti sunt no- stri: non fu- it qui re- dímé- ret

de ma- nu e- ó- rum. In a- nimábus nostris affe- rebámus

panem no- bis, a fá- ci- e glá- di- i in de- sérto.

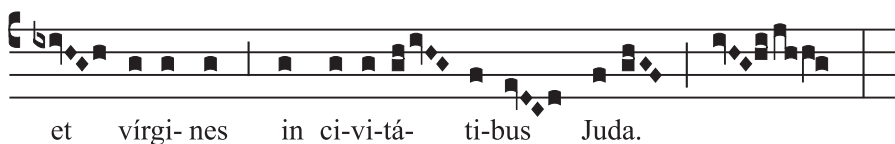
Niewolnicy zapanowali nad nami, nie było, kto by z rąk ich wykupił. Z niebezpieczeństwem dusz naszych przynosiliśmy sobie chleb przed mieczem w pustyni.

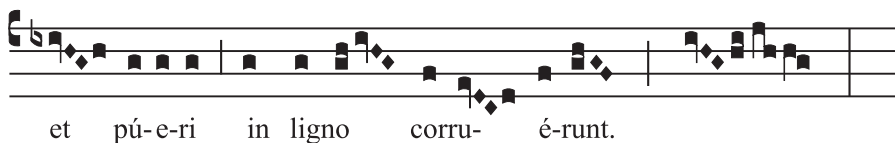
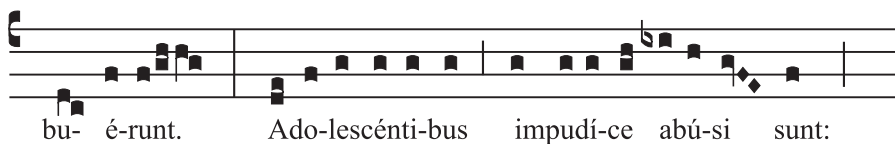
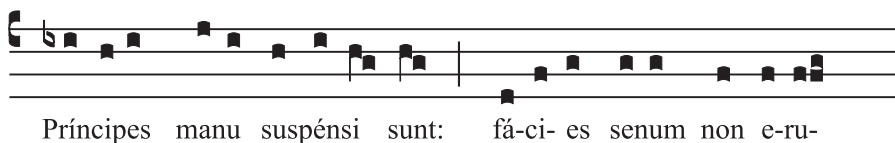
Pel- lis nostra, qua- si clí- banus exústa est, a fác- i- e tempe-

stá- tum famis. Mu- lí- e- res in Si- on humi- li- avé- runt,

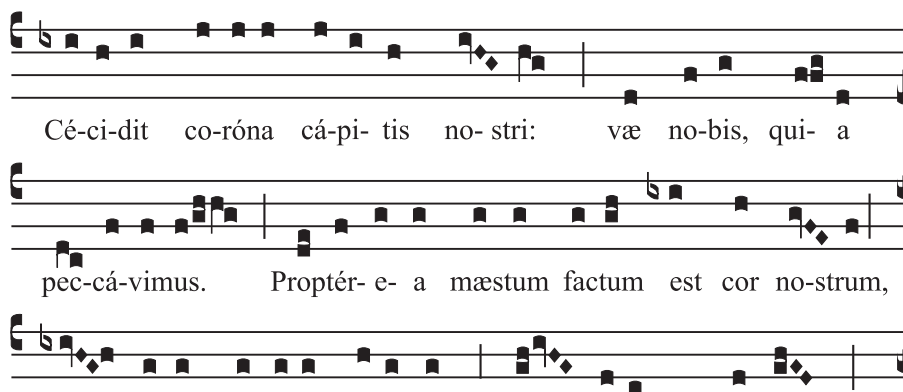
*Skóra nasza jak piec zgorzała od gwałtownego głodu.
Niewiasty na Syjonie poniżono i dziewice w miastach judzkich.*

*Książęta ręką są powieszeni, nie wstydzono się oblicza
starców. Młodzieńców na psotę używano, a pacholęta pod drzwami
legły.*

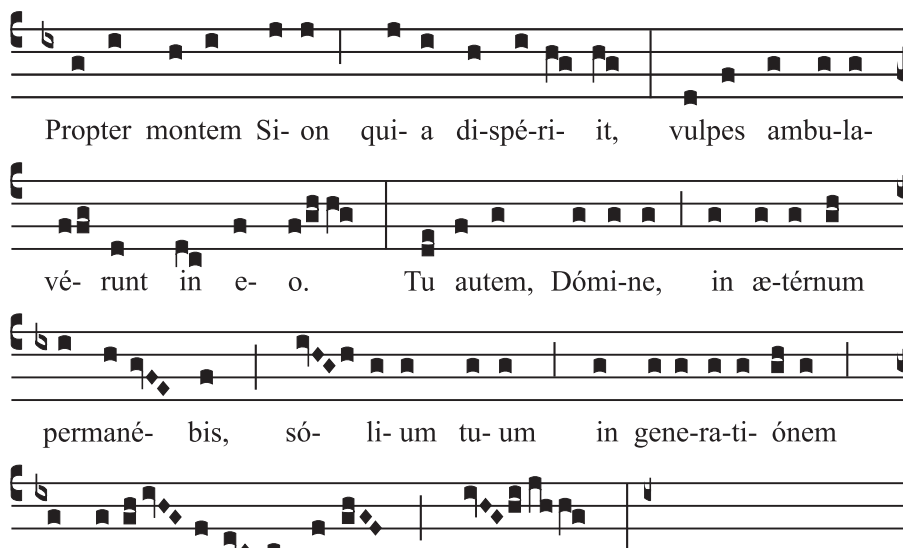
*Starcy zniknęli z bramy, młodzieńcy z tańca śpiewających.
Ustało wesele serca naszego, odmienił się w żałobę taniec nasz.*

Cé-ci-dit co-róna cá-pi- tis no- stri: væ no-bis, qui- a
pec-cá-vimus. Proptér- e- a mæstum factum est cor no-strum,
í- de- o contene- brá-ti sunt ó- cu-li nostri:

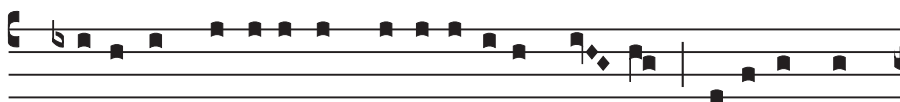

*Spadła korona z głowy naszej; biada nam, bośmy
zgrzeszyli! Dlatego stało się smętne serce nasze,
dlatego zaćmiły się oczy nasze.*

Propter montem Si- on qui- a di-spé-ri- it, vulpes ambu-la-
vé- runt in e- o. Tu autem, Dómi-ne, in æ-térnum
permané- bis, só- li- um tu- um in gene-ra-ti- ónem
et gene- ra-ti- ónem.

*Dla góry Syjon, że zginęła; lisy chodziły po niej.
A ty, Panie, na wieki trwać będziesz, stolica Twoja od
pokolenia w pokolenie.*

Qua-re in perpé-tu- um obli- viscé- ris no- stri? de-re- línques

nos in longi- tú- di- ne di- é- rum? Convérte nos, Dómi- ne,

ad te, et converté- mur: ín- nova di- es nostros, sic- ut

a prin- cí- pi- o.

*Czemu nas na wieki zapominasz, opuszczasz
nas na długie dni? Nawróć nas, Panie, ku sobie,
a nawrócimy się, odnow dni nasze jak pierwiej!*

Sed pro- jí- ci- ens re- pu- lí- sti nos, i- rá- tus es contra

nos ve- heméter. Jerú- sa- lem, Jerú- sa- lem, con- vértete

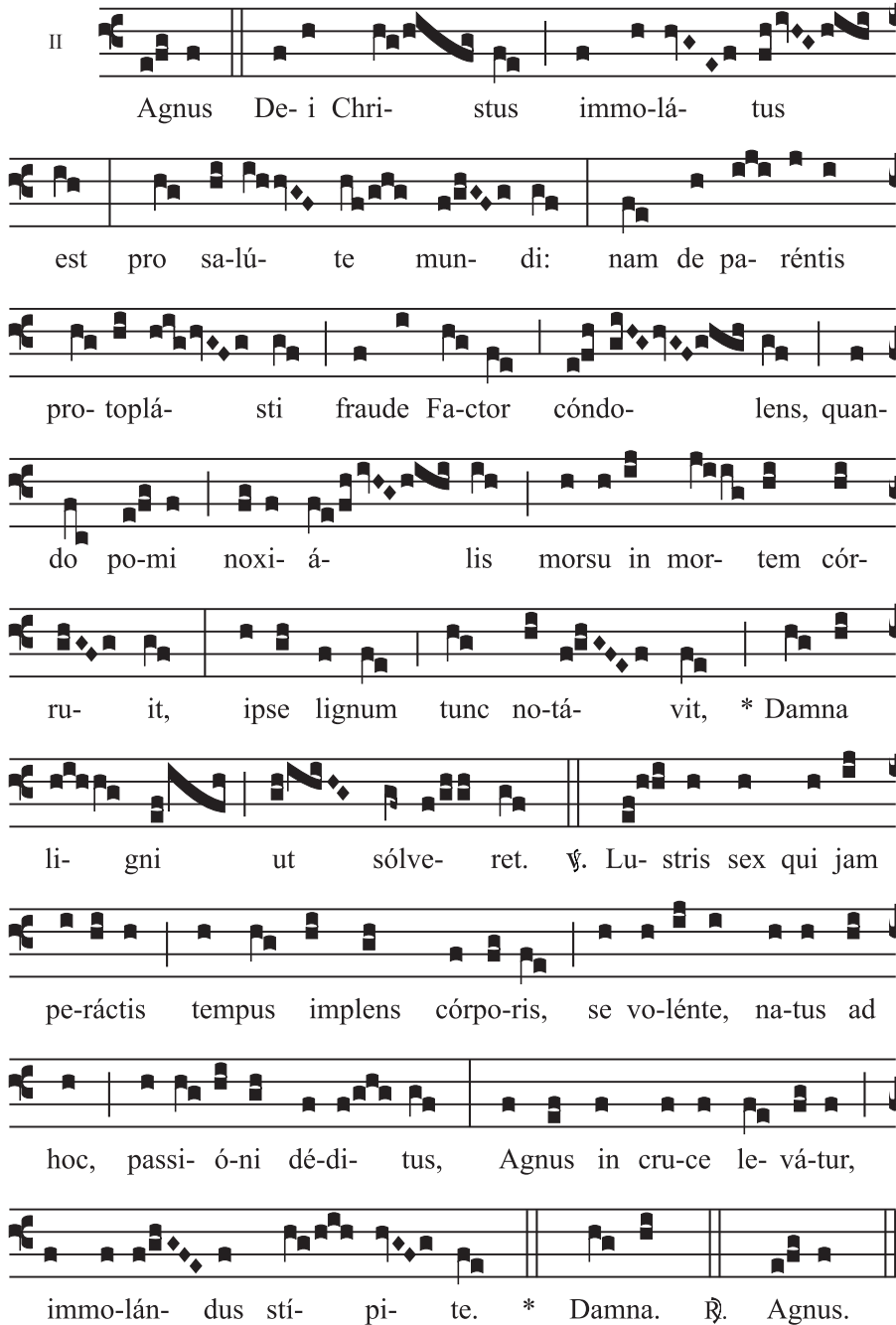

ad Dómi- num De- um tu- um.

*Ale zupełnie odrzuciłeś nas, rozgniewałeś się
na nas bardzo. Jeruzalem, Jeruzalem, nawróć się do
Pana Boga twego!*

Responsorium

II

Agnus De- i Chri- stus immo-lá- tus
 est pro sa-lú- te mun- di: nam de pa- réntis
 pro- toplá- sti fraude Fa-ctor cóndo- lens, quan-
 do po-mi noxi- á- lis morsu in mor- tem cór-
 ru- it, ipse lignum tunc no-tá- vit, * Damna
 li- gni ut sólve- ret. Ѱ. Lu- stris sex qui jam
 pe-ráctis tempus implens córpo-ris, se vo-lénte, na-tus ad
 hoc, passi- ó-ni dé-di- tus, Agnus in cru-ce le- vá-tur,
 immo-lán- dus stí- pi- te. * Damna. Ѳ. Agnus.

*W.: Baranek Boży, Chrystus, ofiarowany został dla zbawienia świata. Stwórca ulitował się nad nieszczęsnym losem pierwszego człowieka, gdy kęs zakazanego owocu rzucił go w sidła śmierci, pamiętał też o drzewie, * aby rozwiązać przekleństwo drzewa.*

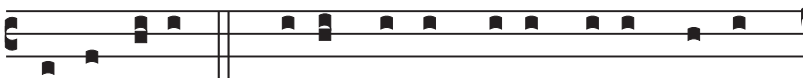
K.: Kiedy po trzydziestu latach wypełnił się czas ziemskiego życia, Chrystus dobrowolnie przyjął swoją mękę, na to się bowiem narodził. Wywyższono Baranka, aby złożył siebie w ofierze na drzewie krzyża,

W.: aby rozwiązać przekleństwo drzewa.

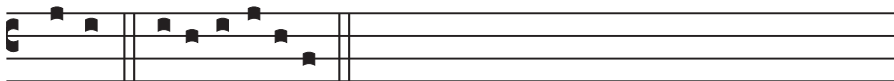

LAUDES - JUTRZNIA

Ant. 1
IV b

Plangent e- um. *Ps.* Bo-że, słuchaj gło-su me-go gdy się

ża-lę. E u o u a e.

Psalm 64

Boże, słuchaj głosu mego, gdy się żalę, *
zachowaj me życie od lęku przed wrogiem.
Chroń mnie przed gromadą nikczemnych *
i przed zgrają złoczyńców.

Ostrzą oni jak miecz swe języki, †
a zatrute słowa kierują jak strzały, *
by z ukrycia ugodzić niewinnego.

Strzelają znięcka bez żadnej obawy, *
umacniają się w złym zamiarze.

Zamyślają potajemnie zastawić sidła †
mówiąc: „Któż nas zobaczy, *
kto odkryje naszą tajemnicę?”

Obmyślili zasadzkę, ukrywają swe plany; *
podobne do przepaści jest serce i wnętrze człowieka.

Lecz Bóg strzałami w nich godzi *
i nagle odnoszą rany.

Własny język upadek im gotuje, *
a wszyscy, którzy to widzą, potrzasajają głowami.
Ludzie ogarnięci bojaźnią †
sławiaą dzieło Boga *
i rozważajają jego nakazy.

Sprawiedliwy weseli się w Panu, †
do Niego się ucieka, *
a wszyscy prawego serca się chlubią.

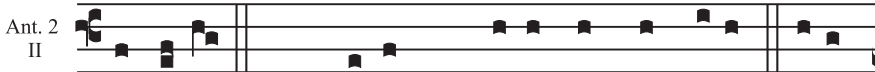

Plangent e-um qua-si u-nigé-ni-tum: qui-a ínno-cens

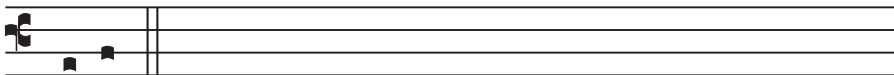

Dó-mi-nus occí-sus est.

*Ant. Będą Go oplakiwać jak
jednorodzonego, ponieważ zabito
niewinnego Pana.*

A porta. Iz 38. Rzekłem: w po-ło-wie dni mo-ich * odejść

muszę.

Pieśń Iz 38, 10-14. 17-20

Rzekłem w połowie dni moich *
odejść muszę.

W bramach Otchłani mnie opuści lat moich reszta. *
Mówiłem: Nie ujrzę już Boga na ziemi żyjących,
Nie zobaczę już nikogo *
spośród mieszkańców tego świata.

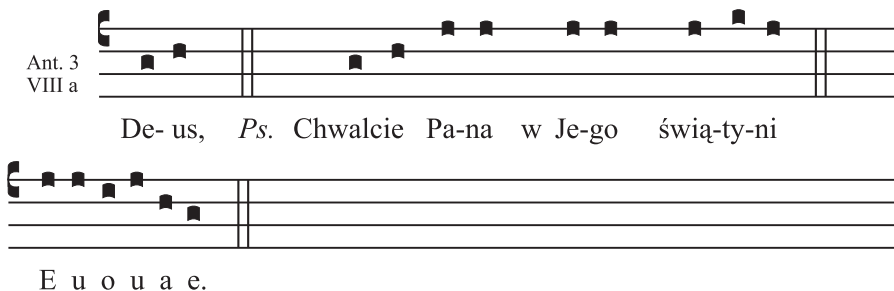
Rozbiorą moje mieszkanie i przeniosą ode mnie *
jak namiot pasterski.

Jak tkacz zwinąłem me życie, †
a Pan jego nić przeciął. *
Od świtu do nocy kres mi położysz.

Krzyczę od rana. *
 On jak lew miazdzy wszystkie me kości.
 Kwilę jak pisklę jaskółcze, *
 wzdycham jak gołębica.
 Zmęczone są me oczy od patrzenia w górę: *
 Panie, stań przy mnie, bo jestem w ucisku.
 I oto ustrzegłeś moją duszę od czeluści zagłady, *
 Gdyż odrzuciłeś za siebie wszystkie moje grzechy.
 Bo nie Otchłań Ciebie sławi †
 ani śmierć Cię wychwala. *
 I nie ufają Twej wierności, którzy w grób zstępują.
 Ale żywy, tylko żywy Cię wielbi, tak jak ja dzisiaj. *
 Ojciec głosi dzieciom wierność Twoją.
 Pan mi przychodzi z pomocą. †
 Więc grać Mu będziemy pieśni na strunach *
 przez wszystkie dni naszego życia w świątyni Pańskiej.

Ant. Od bram piekła ocal, Panie, moją duszę.

Psalm 150

Chwalcie Pana w Jego świątyni, *
 chwalcie na ogromnym nieboskłonie.
 Chwalcie Go za potężne jego dzieła, *
 chwalcie za niezmierzoną wielkość Jego.
 Chwalcie Go dźwiękiem rogu, *
 chwalcie na harfie i cytrze.

Chwalcie go bębniem i tańcem, *
 chwalcie na strunach i flecie.
 Chwalcie Go na dźwięcznych cymbałach, †
 chwalcie na cymbałach brzęczących. *
 Wszystko, co żyje niech chwali Pana!

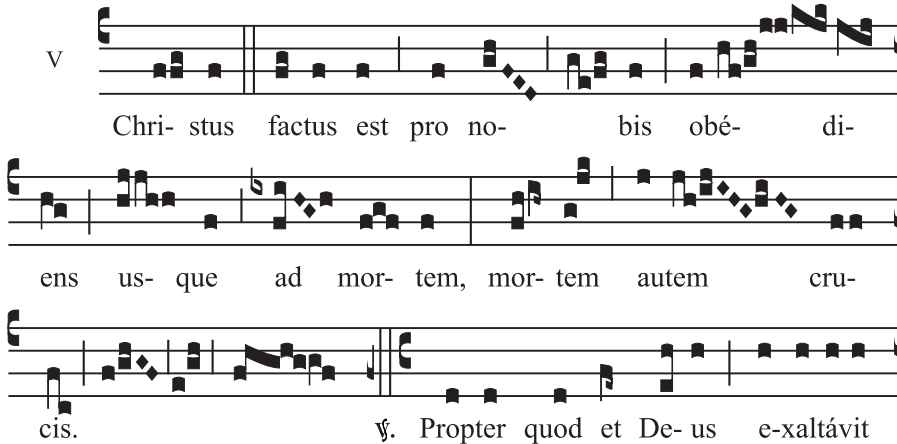
Ant. Bóg mi dopomaga, a Pan jest obrońcą duszy mojej.

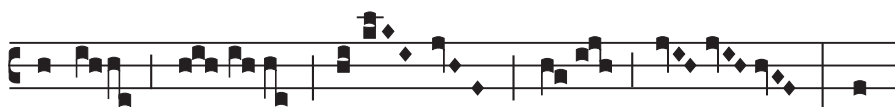
Czytanie krótkie

Oz 6, 1-2

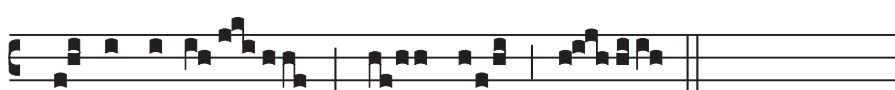
Chodźcie, powróćmy do Pana, On nas zranił i On też uleczy, On to nas pobił, On ranę zawiąże. Po dwu dniach przywróci nam życie, a dnia trzeciego nas dźwignie i żyć będziemy w Jego obecności.

Responsorium

il-lum, et

de- dit il-li no- men, quod est super

omne no- men.

W.: Chrystus stał się dla nas posłusznym aż do śmierci, i to śmierci krzyżowej.

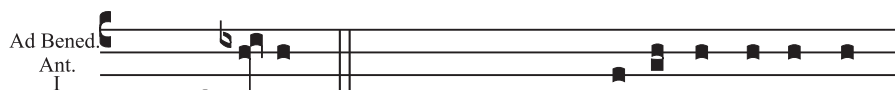
K.: Dlatego i Bóg wywyższył Go i darował Mu imię,

W.: przewyższające wszelkie imię.

Benedictus

Łk 1, 68-79

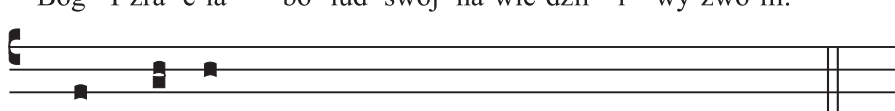
Ad Bened.
Ant.
I

Mu- li- e- res. Cant. Zachariae. Bło- go- sła- wio- ny Pan

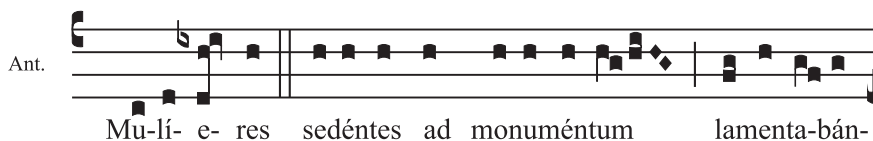
Bóg I- zra- e- la * bo lud swój na- wie- dził i wy- zwo- lił.

2. I wzbu- dził ...

Błogosławiony Pan, Bóg Izraela, *
bo lud swój nawiedził i wyzwolił.
I wzbudził dla nas moc zbawczą *
w domu swego sługi Dawida.
Jak zapowiedział od dawna *
przez usta swych świętych proroków,

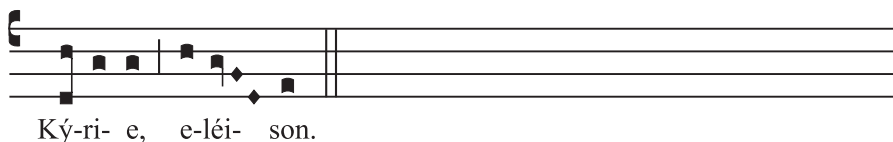
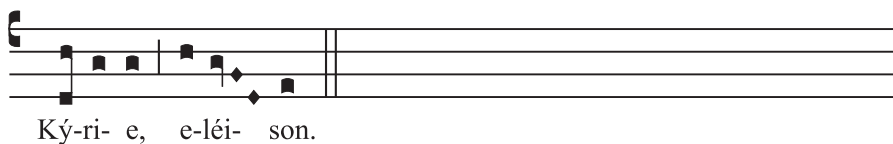
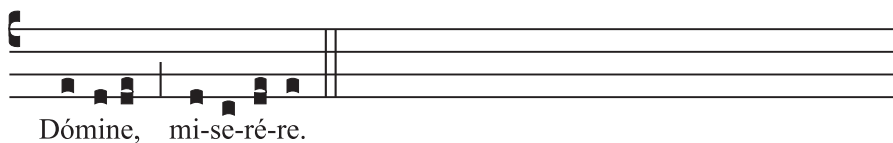
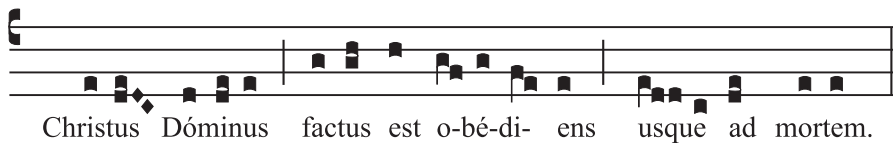
Że nas wybawi od naszych nieprzyjaciół *
 i z ręki wszystkich, którzy nas nienawidzą;
 Że naszym ojcom okaże miłosierdzie *
 i wspomni na swe święte przymierze,
 Na przysięgę, którą złożył *
 ojcu naszemu Abrahamowi.
 Da nam, że z mocy nieprzyjaciół wyrwani, *
 służyć Mu będziemy bez trwogi,
 W pobożności i sprawiedliwości przed Nim *
 po wszystkie dni nasze.
 A ty, dziecie, zwać się będziesz prorokiem Najwyższego, *
 gdyż pójdziesz przed Panem przygotować Mu drogi.
 Jego ludowi dasz poznać zbawienie *
 przez odpuszczenie grzechów.
 Dzięki serdecznej litości naszego Boga, *
 z jaką nas nawiedzi z wysoka Wschodzące Słońce,
 By oświecić tych, co w mroku i cieniu śmierci mieszkają, *
 aby nasze kroki skierować na drogę pokoju.
 Chwała Ojcu i Synowi, *
 i Duchowi Świętemu.
 Jak była na początku, teraz i zawsze, *
 i na wieki wieków. Amen.

*Ant. Niewiasty siedząc u grobu
opłakiwały Pana.*

Preces

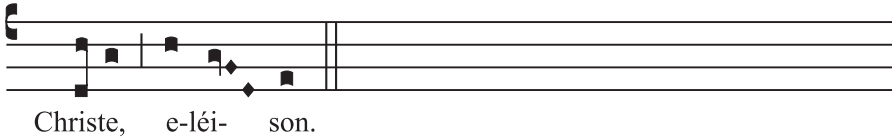
Bracia u stopni ołtarza:*Chór:**Bracia u stopni ołtarza:**Inni dwaj bracia:**Chór:*

Chrystus Pan stał się posłuszny aż do śmierci.

Bracia u stopni ołtarza:

Który przyszedłeś, by za nas ponieść Mękę.

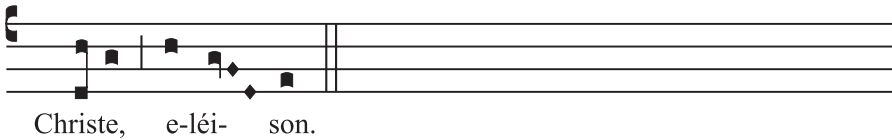
Chór:

Bracia u stopni ołtarza:

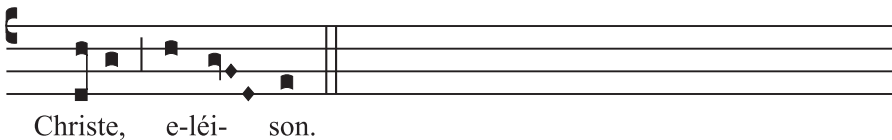
Chór:

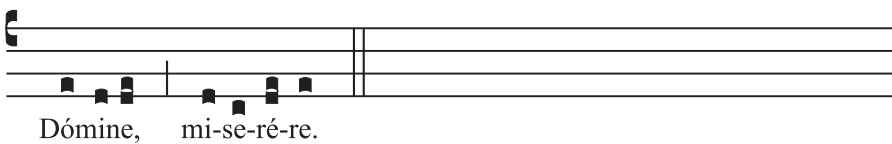
Bracia u stopni ołtarza:

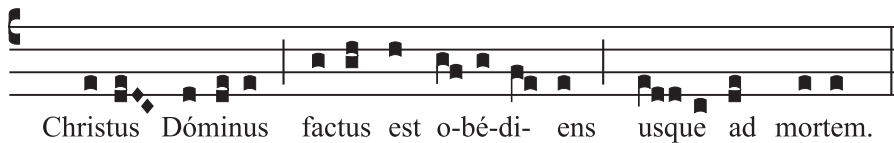

Chór:

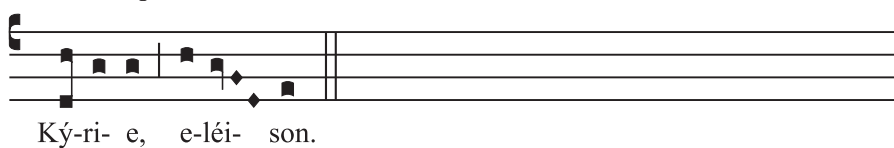
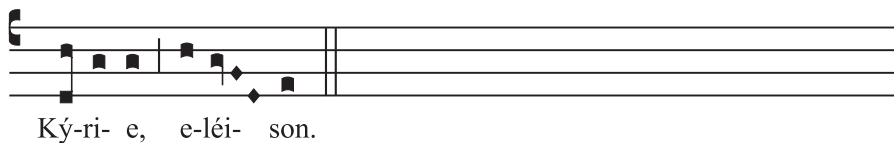
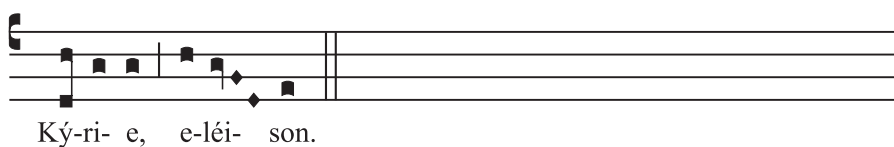
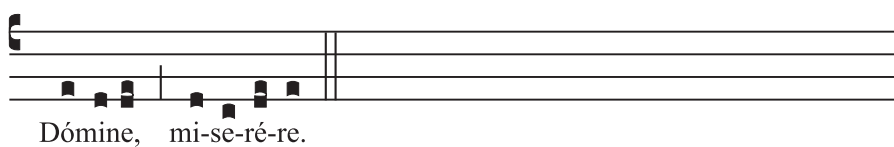

Inni dwaj bracia:

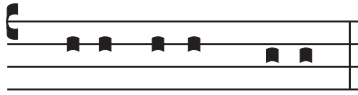
Chór:

Chrystus Pan stał się posłuszny aż do śmierci.

Bracia u stopni ołtarza:**Chór:****Bracia u stopni ołtarza:****Inni dwaj bracia:****Chór:**

Chrystus Pan stał się posłuszny aż do śmierci,

Bracia u stopni ołtarza donośnym głosem:

- i to śmierci krzyżowej!

Ÿ. Mortem autem cru-cis.

Chwila milczenia (silentium)

Ojcze nasz (Pater noster)

Oratio - Modlitwa

Wszchemogący, wieczny Boże, Twój Syn Jednorodzony został złożony w grobie i wyszedł z niego pełen chwały; † spraw łaskawie, by wierni, którzy przez chrzest uczestniczą w Jego śmierci, * dzięki Jego zmartwychwstaniu osiągnęli radość życia wiecznego.

Nie udziela się błogosławieństwa

